

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/28/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717201393
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3717201393.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: T. M., trvale bytom L. XXXX/XX, T., zastúpeného Advokátskou kanceláriou G., s.r.o., so sídlom L. Q. XX, V., adresa na doručovanie C. XX/B, F., IČO: XX XXX XXX., proti žalovanému: U., a.s., so sídlom Y. W. X, F., IČO: XX XXX XXX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou F., s.r.o., so sídlom W. L. X. XX, T., IČO: XX XXX XXX, o určenie, že úver zo zmluvy o poskytnutí služieb zo dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov, o určenie, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. XX v zmluve o poskytovaní služieb zo dňa XX.XX.XXXX sumu 16,10 eur, o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej splátky č. XX v zmluve o poskytovaní služieb zo dňa XX.XX.XXXX sumu 3,44 eur a splátku č. XX až XX, o určenie, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluvy o poskytnutí pôžičky) zo dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov, o určenie, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej splátky č. XX zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluvy o poskytnutí pôžičky) zo dňa XX.XX.XXXX sumu 16,10 eur, o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. XX zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluvy o poskytnutí pôžičky) zo dňa XX.XX.XXXX sumu 3,44 eur a splátku č. XX až XX, a o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluvy o poskytnutí pôžičky) zo dňa XX.XX.XXXX, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 6. októbra 2017, č.k. 3Csp/25/2017-137, takto

rozhodol:

I. P o k r a č u j e v konaní na strane žalovaného s právnym nástupcom spoločnosti Z. S. Q., a.s. so sídlom Q. W. XX, XXX XX V., IČO: XX XXX XXX, a to so spoločnosťou: U.U. F., a.s., so sídlom Y. W. X., XXX XX. F., IČO: XX XXX XXX.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch VI. a VIII. p o t v r d z u j e .

III. Vo výrokoch o nárokoch na náhradu trov prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,6 %.

IV. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu o určenie, že úver zo zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 13.05.2015 je bezúročný a bez poplatkov a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom II. zamietol žalobu o určenie, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. XX obsiahnutej v zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 13.05.2015 sumu 16,10 eur a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom III. zamietol žalobu o určenie, že

žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. XX obsiahnutej v zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 13.05.2015 sumu 3,44 eur a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom IV. zamietol žalobu o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému anuitné mesačné splátky č. XX až XX obsiahnuté v zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 13.05.2015 a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom V. zamietol žalobu o určenie, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluva a poskytnutie pôžičky) zo dňa 13.05.2015 je bezúročný a bez poplatkov a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom VI. určil, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. XX obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere (zmluva o poskytnutí pôžičky) zo dňa 13.05.2015 len sumu 16,10 eur a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom VII. zamietol žalobu o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. XX obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere zmluve o poskytnutí zo dňa 13.05.2015 sumu 3,44 eur a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom VIII. určil, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému anuitné mesačné splátky č. XX až XX obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere (zmluva o poskytnutí pôžičky) zo dňa 13.05.2015 a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, výrokom IX. zamietol žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluva o poskytnutí pôžičky) zo dňa 13.05.2015 a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému rozhodnutia o vyššie špecifikovaných nárokoch. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v časti o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalobu zamietol z dôvodu, že sa jedná o žalobu podľa § 137 písm. d) CSP, pričom z osobitného predpisu nevyplýva možnosť domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej súd skúmal, či žalobca má na ostatných určeníach naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP. V súvislosti s naliehavým právnym záujmom vo vzťahu k určeniu, že úver zo zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 13.05.2015, resp. zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.05.2015 je bezúročný a bez poplatkov súd konštatoval, že žalobca na daných určeníach nemá naliehavý právny záujem z dôvodu, že sa zároveň domáhal určenia, že z uvedených zmlúv je, resp. nie je povinný zaplatiť nejakú čiastku, resp. splátku, kde otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti súd rieši ako otázku predbežnú. Aj s vzhľadom na ďalšie uplatnené nároky by určovací výrok žiadnym spôsobom nezlepšil právne postavenie žalobcu ako spotrebiteľa. Uviedol, že pokiaľ ide o nárok o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. XX obsiahnutej v zmluvách čiastku 3,44 eur, naliehavý právny záujem na danom určený nebol preukázaný ani v týchto prípadoch. Súd konštatoval, že v súvislosti s rozhodovaním o nároku žalobcu, ktorým sa domáhal určenia, že je povinný žalovanému zaplatiť zo splátky č. XX len sumu 16,10 eur bude jasné, akú sumu má žalovanému zo splátky č. XX zaplatiť a nie je potom potrebné samostatným výrokom určovať, akú čiastku z tejto splátky nie je povinný žalobca zaplatiť žalovanému. Vzhľadom k tomu súd žalobu o určenie, že úvery zo spomínaných zmlúv zo dňa 13.05.2015, ktoré žalobca uzavrel so žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov a žalobu o určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému zo splátky č. XX z oboch zmlúv sumu 3,44 eur zamietol z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Ďalej uviedol, že naproti tomu žalobca ako spotrebiteľ mal podľa súdu naliehavý právny záujem na určení, že titulom týchto úverov má žalovanému zaplatiť už len sumu 16,10 eur, resp. že nemá zaplatiť splátky č. XX až XX. Naliehavý právny záujem na tomto určení súd videl v tom, že žalobca ako spotrebiteľ potrebuje mať vyriešenú otázku skutočnej výšky svojho dlhu bez toho, aby v budúcnosti bol vystavený prípadným sankciám zo strany dodávateľa (žalovaného) za nezaplatenie odplaty. Po posúdení naliehavosti právneho záujmu súd pristúpil k preskúmaniu samotného merita veci. Uviedol, že dňa 13.05.2015 uzatvoril žalovaný so žalobcom zmluvu o poskytnutí služby (pomocou prostriedkov diaľkovej komunikácie) a zároveň uzatvoril žalobca ako klient so žalovaným ako veriteľom totožného dňa zmluvu o spotrebiteľskom úvere (zmluvu o poskytnutí pôžičky). Poukázal na to, že žalobca v súvislosti so zmluvou o poskytovaní služieb uvádzal, že táto je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch neobsahuje náležitosti vyžadované týmto zákonom. Tiež namietal porušenie povinnosti žalovaného ako dodávateľa podľa § 7 ods. 1 uvedeného zákona. Súd konštatoval, že zmluva o poskytovaní služieb je síce spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to vzhľadom na povahu účastníkov právneho vzťahu, nie je však zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Keďže predmetom uvedenej zmluvy nebolo poskytnutie spotrebiteľského úveru, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch sa na danú zmluvu ani nemôže vzťahovať. Nakoľko na základe zmluvy o poskytovaní služieb nebol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 700 eur, súd žalobu o určenie, že žalobca je povinný zaplatiť

žalovanému z danej zmluvy zo splátky č. XX len sumu 16,10 eur a o určenie, že ďalšie splátky z tejto zmluvy o poskytovaní služieb počnúc splátkou č. XX a končiac splátkou č. XX nie je povinný zaplatiť, zamietol. Z vykonaného dokazovania však bolo preukázané, že úver vo výške 700 eur bol žalobcovi zo strany žalovaného poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto túto zmluvu súd podrobil súdnemu prieskumu v súvislosti s tvrdeniami žalobcu o absencii povinných náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a namietaným porušením povinností žalovaného podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným má všetky náležitosti vytykané žalobcom. Ďalej súd uviedol, že skúmal, či žalovaný pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere konal s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa (žalobcu) splácať spotrebiteľský úver. Súd mal za preukázané, že žalovaný v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch skúmal schopnosť žalobcu splácať úver, a to na základe údajov oznámených žalobcom. Žalovaný však nepreukázal, že posudzoval schopnosť žalobcu aj prostredníctvom nahliadnutia do príslušnej databázy vytvorenej na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. To, že konal s odbornou starostlivosťou, je pritom povinný hodnoverne preukázať. Takouto databázou bol napríklad už v tom čase zriadený Spoločný register bankových informácií (SRBI), pričom oprávnenie získať z tohto registra informácie vyplývalo žalovanému z ust. § 92a ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žalovaný v konaní netvrdil ani nepreukázal, že schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver posudzoval aj s prihliadnutím na údaje z príslušnej databázy. Na základe uvedeného súd konštatoval, že žalovaný porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to hrubým spôsobom, preto v zmysle § 11 ods. 2 veta druhá a tretia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Súd následne pristúpil k preskúmaniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj z pohľadu toho, či dohodnuté úroky vo výške 25% nie sú v rozpore s dobrými mravmi, a teda či predmetná zmluva je alebo nie je v časti dohodnutých úrokov neplatná. Vzhľadom k tomu, že v čase uzatvorenia zmluvy bola priemerná úroková miera poskytovaná bankami 9,93 % ročne, pričom v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 25% ročne, čo je viac ako dvojnásobok priemernej úrokovej miery, súd mal za to, že sa jedná o neplatné zmluvné dojednanie pre rozpor s dobrými mravmi v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Keďže súd konštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov a zároveň, že dojednaná výška úrokovej sadzby je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná, žalobca je povinný zaplatiť žalovanému len to, čo mu bolo zo strany žalovaného poskytnuté, t.j. sumu 700 eur. Preto pri výške splátky 19,54 eur má žalobca zaplatiť žalovanému 35 splátok po 19,54 eur a zo splátky č. XX sumu 16,10 eur. Súd teda vyhovel žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že zo splátky č. XX o spotrebiteľskom úvere má zaplatiť už len 16,10 eur a zároveň určil, že z predmetnej zmluvy nie je povinný zaplatiť splátku č. XX až č. XX. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom každý nárok posudzoval samostatne.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný, a to proti výrokom VI. a VIII., a rozhodnutiu o náhrade trov konania. Konštatoval, že ako veriteľ pred uzatvorením zmluvy o pôžičke posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom bral do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru a príjem spotrebiteľa. V súlade s ust. § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch požiadal spotrebiteľa (žiadateľa o spotrebiteľský úver), aby uviedol úplne, presne a pravdivo informácie o výške jeho skutočného príjmu, o zdroji svojich príjmov, ktoré zaznamenal v bode II. zmluvy. Na základe týchto údajov v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti a najmä po zohľadnení výšky požadovanej pôžičky, výšky požadovanej mesačnej splátky, súčasne v nadväznosti na priemerný čistý mesačný príjem mal za to, že žalobca je schopný predmetný spotrebiteľský úver splácať. Pri posudzovaní schopnosti splácať splátky spotrebiteľského úveru bol ako veriteľ odkázaný pri overovaní jeho finančných výdavkov výlučne na to, čo mu žalobca poskytol. Uviedol, že súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný si vyššie uvedeným konaním splnil svoju povinnosť, týkajúcu sa posúdenia schopnosti splácať spotrebiteľský úver, no na druhej strane bol názoru, že nepreukázal posudzovanie schopnosti žalobcu aj prostredníctvom príslušnej databázy vytvorenej na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Poukázal na to, že v čase uzatvorenia zmluvy (13.05.2015) zákon platný a účinný nestanovoval povinnosť pre veriteľa nahliadať do registra údajov o spotrebiteľských úveroch. Táto povinnosť platí až od 30.09.2015. Z toho dôvodu mal za to, že pri posudzovaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver postupoval v súlade so zákonom, a teda nie je možné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov ako to konštatoval súd prvej inštancie.

Uzavrel, že si splnil svoje zákonné povinnosti, konal s odbornou starostlivosťou, teda za žiadnych okolností sa nedopustil hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej namietal posúdenie súdu ohľadom výšky úrokov vo výške 25%. Nepovažoval odplatu za dojednanie spotrebiteľského úveru v takejto výške za dojednanie, ktoré možno považovať za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Poukázal na platné a účinné znenie nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., upravujúce výšku odplaty. V čase uzatvorenia zmluvy bola najvyššia prípustná odplata 27,90 %, nakoľko priemerná hodnota RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk bola vo výške 13,95 %. Dojednanie úrokovej sadzby za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 25 % nie je podľa neho možné za žiadnych okolností považovať za dojednanie, ktoré by malo byť v rozpore s dobrými mravmi. Dodal, že súd pri posudzovaní každého nároku samostatne nepostupoval správne a o náhrade trov konania mal rozhodnúť jedným výrokom, a to pri zohľadnení úspechu a neúspechu strán sporu. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. K podanému odvolaniu sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti považoval za správne. Poukázal na to, že on vo svojich vyjadreniach podal súdu jasnú a podrobnú analýzu nedodržania povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Hoci príslušné ust. § 7 ods. 3 až 14 zákona č. 129/2010 Z.z. nadobudli účinnosť až ku dňu 30.09.2014, zákon v ust. § 7 ods. 1 v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy jasne stanovoval povinnosť veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom sa brala v úvahu najmä doba, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výška spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru; veriteľ bol v zmysle § 7 ods. 15 zákona povinný vynaložiť odbornú starostlivosť aj hodnoverne preukázať. Súčasne zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v § 17 stanovoval, že „Veriteľ je povinný v záujme odbornej starostlivosti pri poskytovaní spotrebiteľských úverov vytvoriť a udržiavať systém posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a postupovať v súlade s týmto systémom a vytvoriť a udržiavať systém poskytovania spotrebiteľských úverov“, pričom v § 7 ods. 3 až 14 citovaného zákona s účinnosťou ku dňu 30.09.2014 sa len stanovujú podrobné podmienky, týkajúce sa poskytovania týchto údajov do príslušných registrov. Už v čase uzatvorenia zmluvy teda existovali príslušné databázy, obsahujúce informácie o spotrebiteľoch a povinnosť veriteľa nahliadať v tom čase do príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver jasne stanovovalo ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného ohľadne úrokov uviedol, že úroky sú len jednou z náležitostí odplaty a otázku primeranosti výšky úrokov je potrebné posudzovať samostatne. Na podklade jeho argumentácie, ako aj s poukazom na príslušnú judikatúru súdov podľa neho jednoznačne preukázal, že hoci dohodnutú úrokovú sadzbu v zmluve nemožno označiť doslova za úžernícku, táto v konečnom dôsledku o viac ako dvojnásobok prekročila výšku úrokovej sadzby úverov poskytovaných v priemere bankami spotrebiteľom v spotrebiteľských úveroch v čase uzatvorenia zmluvy. Preto aj v súlade s rozhodovacou praxou súdov je potrebné považovať výšku úrokovej sadzby uvedenú v zmluve za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti nároku na náhradu trov konania uviedol, že ust. § 255 ods. 1 CSP umožňuje rozhodnúť zásadou úspechu aj pri uplatnení viacerých nárokov, kedy sa pri rozhodovaní postupuje podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Teda, ak súd posudzuje uplatnené nároky samostatne, aj o nároku na náhradu trov konania rozhodne samostatnými výrokmi. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Po podaní odvolania došlo k zániku spoločnosti Z. S. Q., a.s. výmazom z Obchodného registra ku dňu 01.01.2018. Právnym nástupcom tejto spoločnosti v zmysle Delimitačného protokolu zo dňa 24.01.2018 je U. D. F., a.s.

5. Podľa § 64 CSP, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

6. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozhodol v rámci odvolacieho konania podľa § 64 CSP tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozhodnutia.

7. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti, vo výrokoch VI. a VIII. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a vo výrokoch o nárokoch na náhradu trov konania je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmeniť.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. až V., VII. a IX. odvolaním napadnutý nebol, preto je rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

9. Odvolací súd sa najskôr zaoberal odvolacími námietkami žalovaného, vzťahujúcimi sa k otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, následne sa vysporiadal s namietanou neplatnosťou zmluvy o úvere v časti úrokov pre rozpor s dobrými mravmi.

10. Žalovaný sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobcovi, keď žalovaný mal porušiť svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to hrubým spôsobom. V odvolaní žalovaný zastával názor, že v súlade s § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch požiadal spotrebiteľa, aby uviedol úplne, presne a pravdivo informácie o výške jeho skutočného príjmu, o zdroji svojich príjmov, ktoré zaznamenal v bode II. zmluvy. Na základe týchto údajov, v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti prijal záver, že žalobca je schopný spotrebiteľský úver splácať. Poukázal i na to, že v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. dňa 13.05.2015, zákon platný a účinný nestanovoval povinnosť pre veriteľa nahliadať do registra údajov o spotrebiteľských úveroch. Táto povinnosť platí až od 30.09.2015. Z toho dôvodu konštatoval, že pri posudzovaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver postupoval v súlade so zákonom, a teda nie je možné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov tak, ako to konštatoval súd prvej inštancie.

11. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

12. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.17) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> (tento odkaz označuje priamo napr. § 92a zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách).

13. Podľa § 92a zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, informácie poskytnuté do spoločného bankového registra alebo zo spoločného bankového registra zostávajú predmetom bankového tajomstva. Informácie zo spoločného bankového registra a informácie o ďalších skutočnostiach súvisiacich s prevádzkovaním spoločného bankového registra možno poskytovať len bankám, pobočkám zahraničných bánk, Národnej banke Slovenska, agentúre na poskytovanie pomoci klientom v rozsahu potrebnom na preverovanie údajov týkajúcich sa splácania úverových záväzkov a finančnej a majetkovej situácie klientov žiadajúcich o zaradenie alebo zaradených do programu poskytovania pomoci klientom, ktorí stratili schopnosť splácať úver na bývanie v dôsledku hospodárskej krízy a so súhlasom klienta podľa § 91 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/>> aj inej osobe vymedzenej týmto súhlasom, ak táto osoba zabezpečí ochranu poskytnutých informácií najmenej na rovnakej úrovni ako prevádzkovateľ spoločného bankového registra podľa odseku 2, pričom poskytnuté informácie možno použiť len v súlade so súhlasom klienta podľa § 91 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/>> a na účel, na ktorý boli poskytnuté; informácie zo spoločného bankového registra o spotrebiteľoch sa za rovnakých podmienok ako bankám a pobočkám zahraničných bánk sprístupnia aj iným osobám vymedzeným osobitným zákonom.87c) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/>> Voči všetkým ostatným osobám sú zamestnanci

a členovia orgánov spoločného podniku pomocných bankových služieb podľa odseku 2 povinní zachovávať mlčanlivosť o týchto informáciách.

14. Podľa § 7 ods. 16 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> ,

b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi.

15. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinností podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

16. Citované ustanovenia právnych predpisov, účinných v čase uzatvorenia zmluvy o úvere stanovovali za hrubé porušenie povinností veriteľom podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch konkretizoval, čo sa rozumie hrubým porušením týchto povinností, pričom jednou z možností bola situácia, že veriteľ posudzoval schopnosť splácať spotrebiteľský úver bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Zákon o spotrebiteľských úveroch poskytoval veriteľovi i zákonný podklad a definoval postup, ako veriteľ mohol získať informácie o spotrebiteľových schopnostiach splácať spotrebiteľský úver prostredníctvom databázy alebo registra, a to priamo odkazom na zákon o bankách. Optikou týchto záverov treba vyhodnotiť odvolacie námietky žalovaného, že konal v súlade s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a že povinnosť nahliadnuť do registra nemal v tom čase, ale až novela zákona mu priniesla túto povinnosť, ako nedôvodné. Citované právne predpisy presvedčivo vyvracajú námietky žalovaného, a preto treba prijať záver zhodný so súdom prvej inštancie, že následkom hrubého porušenia povinností žalovaným podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver poskytnutý žalovaným žalobcovi považuje za bezúročný a bez poplatkov.

17. Žalovaný ďalej v podanom odvolaní nesúhlasil s posúdením súdu prvej inštancie o neplatnom zmluvnom dojednaní v časti úrokov, ktoré boli vo výške 25 %. Dôvodil, že výška odplaty je primeraná a že pri jej stanovení postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou.

18. Odvolací súd je však toho názoru, že ak súd prvej inštancie určil úver za bezúročný a bez poplatkov, nebolo potrebné sa ďalej zaoberať otázkou (ne)platnosti zmluvy o úvere v časti úrokov, nakoľko plnenie nad istinu, ktorá bola vo výške 700 eur, by žalobca beztak nemal povinnosť žalovanému vrátiť (pretože úver sa považuje za bezúročný).

19. Na základe týchto skutočností je potom správne rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch VI. a VIII. Istina úveru bola vo výške 700 eur, ktorú je povinný žalobca žalovanému vrátiť. Výrokom VI. bolo správne určené, že z anuitnej mesačnej splátky má povinnosť žalobca zaplatiť žalovanému iba sumu 16,10 eur, nakoľko 35 splátok po 19,54 eur činí sumu 683,90 eur, a teda do zaplatenia istiny zostáva splátkou č. XX zaplatiť už iba 16,10 eur. Výrok VIII. je správny z dôvodu, že všetky ďalšie splátky, teda č. XX až XX, presahujú poskytnutú istinu a úver sa považuje podľa vyššie uvedených záverov za bezúročný a bez poplatkov, preto tieto splátky nie je povinný žalobca žalovanému uhradiť.

20. Žalovaný v podanom odvolaní sa nestotožňoval s rozhodnutím o trovách konania, keď konštatoval, že malo byť rozhodnuté súdom prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania len jedným výrokom.

21. V prípade rozhodovania o náhrade trov konania platí, že súd podľa § 255 ods. 1 CSP prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Pri viacerých uplatnených nárokoch preto platí,

že súd, aby si strany nemuseli vzájomne hradiť trovy konania, tieto ustáli stanovením pomeru v závislosti na celkovom úspechu strán konania vo veci. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania opomenul stanoviť konkrétny pomer v závislosti od celkového úspechu strany sporu.

22. V súlade s uvedeným odvolací súd preto zmenil rozsudok súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania nasledovne:

23. Žalobca žalobou žiadal rozhodnúť o deviatich určovacích nárokoch (petitoch), pričom úspešný bol v dvoch (vo výrokoch VI. a VIII.), preto jeho úspech predstavuje 22,2 % a jeho neúspech predstavuje 77,8 %. V spore teda bol úspešnejší žalovaný. Keďže niet racionálneho dôvodu, aby si strany v prípade čiastočného úspechu nahradili trovy konania navzájom, časť, ktorá sa prekrýva, sa musí odpočítať, a preto žalobca nahradí čiastočne úspešnému žalovanému 55,6 % trov prvoinštančného konania ($77,8 \% - 22,2 \% = 55,6 \%$). V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie.

24. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch VI. a VIII. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a vo výrokoch o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania podľa § 388 CSP zmenil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V časti zmeňujúceho výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania sa totiž nejedná o úspech žalovaného v odvolacom konaní, ale len o ustálenie pomeru v závislosti na celkovom úspechu strán sporu. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).